

“L’actual preu del petroli hauria de mantenir-se almenys dos anys”

L’economia de Qatar pot créixer un altre 13% el 2009, i la seva població, amb uns ingressos *per capita* de 72.000 euros, és una de les més benestants del món. Els habitants de Qatar s’adonen que nosaltres vivim actualment una crisi econòmica mundial?

—És clar que n’estem al cas. En un any, el preu del petroli ha baixat: de gairebé 150 dòlars el barril ha passat a menys de 50 dòlars. Això ens limita. Però jo ja comptava que el preu del petroli baixaria algun dia perquè és una situació que vam viure després del 1973. Quan el preu del petroli va anar cap amunt, ens vam enriquir molt. Tothom comprava de tot i feia viatges cada estiu. Després va baixar el petroli i tot va quedar reduït. D’aleshores ençà, he mirat d’evitar que això torni a passar.

—Els països del golf Pèrsic han acumulat una gran riquesa aquests darrers anys. En què compteu invertir-la?

—Fins avui, hem invertit la major part d’aquests diners al país, en infraestructures, fàbriques, hospitals i universitats. Però fa dos anys vam començar a invertir a fora. Amb la crisi actual, molts països s’estimen més guardar-se els diners que no pas invertir-los a l’estranger. Per a nosaltres, en canvi, es tracta d’una oportunitat que no es repetirà durant els vint anys vinents. Per exemple, hem adquirit el 16% de les accions del Barclays Bank (de la Gran Bretanya) i el 10% de Crèdit Suisse. Anem endavant.

—Com creieu que evolucionaran els preus del petroli?

—Suposo que el preu del petroli continuarà pels volts dels 40 dòlars almenys un any o dos més.

—Tan poc?

—Així podem ajudar el món a sortir de la crisi. Si l’economia mundial es recupera, nosaltres també ens en beneficiarem. El preu del petroli

Hamad Bin Khalifah al-Thani (Al-Dawha, 1952), emir de Qatar, una potència petrolera que té el segon PIB ‘per capita’ més alt del món, parla de la crisi econòmica mundial. Assenyala l’estat espanyol com un dels que més en rebrà les conseqüències, i explica el paper del seu país en el procés de pau a l’Orient Mitjà.

tornarà a pujar automàticament. No entenc per què els països de l’OPEP han de continuar reduint la producció simplement per mantenir alt el preu del petroli. Això no tan sols afecta els països industrials, sinó que també serà un cop per als països pobres de l’Àfrica, l’Àsia i l’Amèrica Llatina. Qui se’n farà càrrec?

—No és una resposta que se senti sovint quan es parla amb productors de petroli.

—És veritat, però jo considero que aquesta lluita és una lluita del món en general. Els dos anys vinents, tothom s’hauria d’ajudar.

—La crisi ha estat un cop fort per als Estats Units i per a molts països d’Europa. Considereu que se’n refaran?

—Això esperem. Perquè quan els nord-americans es recuperin de la depressió, el món es recuperarà. No crec

que Europa pateixi tant com els Estats Units; potser sí el Regne Unit i probablement Espanya també, però la resta d’Europa no crec que pateixi tant.

—Quin país serà la superpotència econòmica mundial després d’aquesta crisi?

—La Xina s’hi encamina, l’Índia també i Rússia va fent via pel seu compte, tot i que pateixen les conseqüències de la baixada del preu del petroli. La Xina té avui gairebé 30 milions de desocupats. Però em sembla que es refaran. No sé si els Estats Units i Europa continuaran al capdavant. Ara mateix, la qüestió més important és que evitin l’esfondrament de l’economia mundial.

—Europa ha apostat pel gas natural per al futur, però ens preocupa el proveïment d’aquest bé de consum. Qatar podria intervenir-hi per salvar la situació si Rússia falla en el proveïment?

—Venem gas a Itàlia, Espanya, Bèlgica i, d’aquí a unes quantes setmanes, també en vendrem a la Gran Bretanya. Sé que els alemanys s’estimen més comptar amb el seu propi proveïment de gas, però considero que el nostre podria arribar a Alemanya a través d’un altre país europeu. És clar que això depèn de la quantitat de què en disposem i del preu.

—Els europeus també estan amoninats amb la creació de l’anomenat gas-OPEC. Es va gestant un altre càrtel capaç d’establir els preus com els doni la gana?

—Amb l’OPEP ja en tenien un, de càrtel. Per què no hem de tenir també aquest del gas? I per què no arribem a una mena d’acord entre consumidors i productors? A mi no em faria res un càrtel així del gas, però és una cosa que vol temps, perquè actualment hi ha països que venen a preus alts i uns altres, a preus baixos. Als qui venen car, els costarà d’abaixar preus. Per això ens caldrà temps.

Mahmud Abbas, president palestí, amb l'emir de Qatar, Hamad Bin Khalifah, el dia 29 de març passat, abans d'una reunió de la Lliga Àrab.

—Es possible que a la llarga el gas, com el petroli, es vengui al mercat al comptat, on els preus canvien diàriament?

—El gas no es pot tractar com el petroli. Per tancar el gas calen sis mesos, i per tornar-lo a obrir, tres o quatre mesos més. Considero que és més segur de proveir gas que no pas petroli. Si vénen a Qatar per establir un acord, el farem per vint anys. És una cosa que no podem aturar en el moment que ens doni la gana. I si, per exemple, qui ha fet el tracte no és capaç de mantenir-lo, haurà de pagar-nos igual. Per a nosaltres és un negoci en què no hi podem perdre, vagi com vagi.

—El vostre país és a tan sols 180 quilòmetres de les costes de l'Iran. Podríeu viure amb un Iran amb armes nuclears?

—Nosaltres tenim un país petit i som capaços de viure amb què sigui al nostre voltant. No ens erigirem en enemics de ningú, però evidentment tampoc no permetrem que ningú no ens faci servir contra uns altres. No

ens situarem, per exemple, de la banda dels Estats Units contra l'Iran. És clar que no. A nosaltres, l'Iran mai no ens ha molestat, mai no ens ha creat cap maldecap.

—Així doncs, faríeu costat a l'Iran contra els EUA? Quan el president Mahmud Ahmadinejad va ser aquí, a Al-Dawha, va apuntar la creació d'un pacte de seguretat regional del golf Pèrsic, on s'inclouria l'Iran.

—Seria complicat per als països del golf Pèrsic situar-se amb l'Iran contra els Estats Units. I suposo que l'Iran ho té present. Però ens podem plantejar d'establir un mercat comú amb els iranians.

—Per a això hi hauria una condició prèvia: desafiar les sancions imposades pels Estats Units a l'Iran. Com veieu l'aproximació de Barack Obama a Teheran?

—Ens va satisfer l'aproximació, però esperem que el president Obama prengui més iniciatives sobre l'Orient Mitjà. No és tan sols l'Iran. Els palestins, els iraquians, molts països han patit per

culpa de la política dels Estats Units. Els EUA han comès molts errors, però afortunadament són un país democràtic i poden rectificar les polítiques.

—Sou un dels pocs caps d'estat àrabs que, sense un tractat de pau establert, heu acollit polítics israelians d'alt nivell. Es va acabar aquesta relació després de la guerra de Gaza?

—No, no vam pas tallar les relacions. Vam intentar que ho fessin Egipte i Jordània perquè poguessin exercir més pressió sobre Israel. Estic convençut que si Egipte i Jordània s'haguessin mogut des de bon començament, Israel no hauria continuat a Gaza. Ara hi haurà tota una generació que es recordarà sempre més de què hi va passar. Com es pot establir la pau en aquests moments?

—Convidareu el primer ministre Benjamin Netanyahu a Qatar?

—Els israelians poden continuar venint... No els tenim animadversió. Simplement manifestem la nostra opinió. I nosaltres volem la pau.

L'emir de Qatar està convençut que la solució per a Palestina i Israel és crear dos estats.

—**Continueu creient en la solució de dos estats?**

—I tant. I ho diem a tots els palestins amb qui parlem, incloent-hi el dirigent d'al-Fatah, Mahmud Abbas, i el de Hamàs, Khaled Meixaal. Ara tot depèn de Meixaal. Diuen que actualment Hamàs no reconeix Israel. Però joestic segur que si a Hamàs se li oferissin les fronteres del 1967, no tindrien cap més alternativa. Llavors, uns altres àrabs reconeixerien Israel i els palestins tindrien feina a crear el seu estat.

—**Continueu creient en el pla de pau àrab del 2002?**

—Penso que Israel no acceptarà el retorn dels refugiats palestins. Però la qüestió de dividir la ciutat de Jerusalem (i de tornar el Jerusalem oriental als palestins), em sembla que l'haurien d'acceptar.

—**El Tribunal Penal Internacional ha fet pública una ordre d'arrest contra el president del Sudan, Omar al-Baixir. Com és que us hi heu oposat?**

—Si passava res a Omar al-Baixir i el Sudan se sumia en el caos, tot Àfrica acabaria també en el caos. El Sudan és un país molt gran, amb moltes fronteres. A al-Qaida li estaria bé, de veure el Sudan convertit en una cosa així com l'Iraq.

—**No és hora que el món àrab faci alguna cosa pel problema del Darfur?**

—Hem fet de mitjancers al Sudan durant molt temps, sobretot perquè els grups del Darfur no volen que s'hi impliqui la Lliga Àrab. Espero que no hi hagi interferències d'uns altres països àrabs. Nosaltres hi tenim confiança. Hem de donar temps a les parts, els hem de deixar cridar i formular les seves queixes, i després haurem d'engegar el procés de negociacions i parlar del futur del seu país.

—**Al-Baixir va venir la setmana passada a al-Dawha per participar a la cimera àrab.**

—Vaig enviar el meu primer ministre a convidar-lo.

—**En canvi, aquesta vegada, el president de l'Iran, Mahmud Ahmadinejad, no ha vingut.**

—Hi havia països àrabs que no ho volien. No s'adonen que els Estats Units tenen converses amb Ahmadinejad. Van actuar així perquè els EUA estaven enfrontats amb l'Iran. Però no tenen present que hi ha un gran canvi als Estats Units. Passarà un cert temps, però s'acostaran a Teheran. N'estic convençut.

—**La setmana passada va organitzar dues cimeres, una amb els dirigents del món àrab i una altra amb els de l'Amèrica Llatina. De què vau parlar?**

—A l'Orient Mitjà, ens agrada de parlar de política, ens agrada de discutir. Només us heu de fixar en els tres profetes: Moisès, Jesús i Mahoma. Tots vénen d'aquesta petita regió que no para de crear maldecaps. Penso, per tant, que parlarem de política. Però, és clar, als països àrabs, això vol dir política de dirigents, perquè no hi ha eleccions que els lliguin. Hi haurà la qüestió econòmica de trobar un vincle amb l'Amèrica Llatina. Les pomes que vénen de Xile sempre són molt ben conservades i de la millor qualitat, en comparació amb la fruita procedent d'Egipte o del Iemen. És tan sols un exemple que m'agrada de posar quan parlem dels nostres punts febles com a àrabs. Necessitem l'Amèrica Llatina.

—**També hi va assistir el president de Veneçuela, Hugo Chávez.**

—Sí, també hi va venir el meu amic Hugo Chávez.

Volkhard Windfuhr i Bernhard Zand

Traducció de Carme Geronès

Mentre la seguretat de l'Iraq millora, les companyies petrolíferes internacionals no s'estan plegades de braços. Sovint sense fer gaire revol o gens. Hanter Gasser, l'executiu en cap de Royal Dutch Shell, fa poc que va passar una setmana a Bàssora, el lloc on es concentren els jaciments de petroli més grans, per a mirar com crear una aliança d'empreses. Shell, juntament amb els iraquians, ha començat trobant usos comercials per al gas que es crema durant la producció de petroli. Gasser diu que l'Iraq crema prou gas per a proveir d'energia dos països de la mida de Jordània. Shell és una de les trenta companyies petrolíferes, incloses ExxonMobil, Chevron i BP, que estableixen acords per a obtenir permisos a Bagdad. L'Iraq pretén explotar la producció al màxim a set jaciments que contenen una quantitat aproximada de 44.000 milions de barrils de reserva, més d'un terç del total. S'espera que aquests acords es fixaran d'aquí a pocs mesos. "Tenim un gran interès en l'Iraq i esperem a veure les condicions", diu Gasser. La producció de petroli iraquiana, amb 5,2 milions de barrils el dia, és la mateixa que abans de la guerra. Si l'Iraq produís una quantitat que s'apropés a l'objectiu de 6 milions de barrils per dia, la dinàmica industrial podria canviar i descartar els talls imminents.

Contra la línia de l'OPEP. El personatge clau és el ministre del petroli Hussein al-Shahristani, un científic nuclear i enginyer químic amb estudis al Canadà que va passar anys a la presó d'Abu Ghraib per haver-se negat a ajudar Saddam Hussein a construir una arma nuclear. Es troba sota una gran pressió per fomentar la producció a fi de compensar uns preus a la baixa. En una entrevista a Viena durant una conferència de l'OPEP, al-Shahritani va mostrar una educació absoluta. També és un nacionalista decidit a retrobar el lloc que pertoca a l'Iraq a la indústria i a l'Orient Mitjà, siguin quines siguin les objeccions de l'Aràbia Saudita i dels estats del golf Pèrsic, que probablement no veuran amb bons ulls l'ascens d'una altra potència petrolera dominada per xiïtes.

Al-Shahristani ha presentat als seus ministres homòlegs de l'OPEP un pro-